

Arrest

nr. 180 417 van 9 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 oktober 2016.

Gelet op de beschikking van 8 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die *loco* advocaat M. DOUTREPONT verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige derde asielaanvraag deels steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige, tweede asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk het feit afkomstig te zijn uit het district Paghman van de provincie Kabul en een vrees te koesteren jegens de Taliban.

Verzoekers vorige, tweede asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 67 845 van 3 oktober 2011 omdat zijn asielaanvraag, met name o.a. zijn voorgehouden afkomst uit Paghman en vrees voor de Taliban, ongeloofwaardig is.

Ter ondersteuning van zijn huidige derde asielaanvraag legt verzoeker bijkomende, gewijzigde verklaringen af -hij dist, net als zijn advocaat, een nieuw verhaal op omtrent o.a. zijn verblijfplaatsen, familiesituatie en vervolgingsproblemen- en volgende documenten neer: foto's van beweerdelijk zijn broer M. in diens hoedanigheid als tolk, een Duits medisch attest, een brief van een leerkracht en een brief van zijn advocaat met hierbij gevoegd een medisch attest.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsoverend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 67 845 van 3 oktober 2011 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem voorgehouden afkomst uit Paghman in Afghanistan en verklaarde vrees voor vervolging, en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

In de bestreden beslissing wordt onder meer vastgesteld dat (i) waar in de brief van verzoekers advocaat staat geschreven dat verzoeker als tiener zes jaar in Pakistan verbleef, verzoeker zelf tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken helemaal geen wijzigingen in zijn verblijfplaatsen aanbracht (ten aanzien van zijn vorige asielaanvraag) en zelfs met geen woord over Pakistan repte, en het beweerde verblijf in Pakistan bovendien met geen enkel stuk wordt gestaafd, (ii) het feit dat verzoeker plots het bestaan van twee broers aanhaalt en aan hun bestaan al even plots een vervolgingsvrees ontleent volledig ongeloofwaardig is, (iii) en zijn nieuwe, gewijzigde verklaringen enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden bevatten.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij (nagenoeg) niet in concreto ingaat op de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing, doch zich louter beperkt tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Het feit dat verzoeker “ernstige symptomen te kaderen binnen een PTSS (Post Traumatische Stress Stoornis)” vertoont, zoals blijkt uit het door hem als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde verslag d.d. 31 augustus 2016 van een psychologe van het opvangcentrum waar hij verblijft, waarin voorts ook o.a. wordt vermeld dat “Spijtig genoeg heeft hij verklaringen afgelegd waarvan hij hoorde van anderen dat hij hiermee meer kans zou maken op een verblijfsvergunning en is de geloofwaardigheid van zijn verhaal in het gedrang gekomen” en “(...) hij een zwakke persoonlijkheidsstructuur heeft en daardoor makkelijk te beïnvloeden is”, biedt geen verklaring of rechtvaardiging voor de frappante contradicties tussen zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn verhoor en die door zijn advocaat in de brief neergeschreven omtrent o.a. het beweerde verblijf in Pakistan en het feit of verzoeker na zijn vertrek uit Afghanistan al dan niet nog contact had met het thuisfront. Het verklaart, noch rechtvaardigt bijvoorbeeld niet waarom volgens de neergelegde brief van zijn advocaat verzoeker na zijn vlucht uit zijn land van herkomst nog tweemaal telefonisch contact had met zijn moeder, terwijl verzoeker zelf tijdens zijn interview geheel in strijd hiermee aangaf dat hij sedert zijn vertrek uit Afghanistan geen contact meer had met het thuisfront. Evenmin biedt het een verklaring voor de vaststelling dat waar verzoeker tijdens zijn gehoor aangaf bij een terugkeer naar Afghanistan zijn oom en diens twee zonen H. en S. te vrezan, zijn advocaat schrijft dat S. werd gedood -waardoor deze nog moeilijk te vrezan valt- en H. werd gearresteerd. Deze frappante ongerijmdheden en tegenstrijdigheden omtrent essentiële elementen in het relaas vallen bezwaarlijk toe te schrijven aan en te verklaren door verzoekers posttraumatische stressstoornis.

Dat verzoeker met psychische problemen te kampen heeft en makkelijk te beïnvloeden zou zijn, biedt bovendien geen verschoning voor het tijdens zijn tweede asielaanvraag afleggen van leugenachtige en bedrieglijke verklaringen, dit door tal van uitermate belangrijke elementen in het kader van zijn asielrelaas, zoals o.a. zijn eerdere verblijfplaatsen, familiale situatie en ‘werkelijke’ problemen, bewust te verzwijgen of geheel anders voor te stellen. Dergelijke elementen zijn immers van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is namelijk op basis hiervan dat de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade wordt onderzocht. Verzoeker, die in zijn verzoekschrift erkent en bevestigt dat “hij niet de waarheid vertelde bij zijn vroegere aanvraag”, werd nochtans van bij de aanvang van en in de loop van zijn eerste asielaanvraag, net als bij zijn volgende tweede en huidige derde asielaanvraag, meermaals uitdrukkelijk gewezen op het belang de waarheid te vertellen. Van een kandidaat-vluchteling wordt namelijk verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag. Dit houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004). Verzoeker is hier dus echter manifest in gebreke gebleven door tijdens zijn vorige, tweede asielaanvraag bewust de beweerde ‘ware toedracht’ van zijn eerdere verblijfplaatsen, familiale situatie en vervolgingsproblemen te verhullen en op een leugenachtige en bedrieglijke wijze anders voor te stellen.

De psychische problematiek van verzoeker verklaart, noch rechtvaardigt daarnaast evenmin waarom hij na zijn tweede asielaanvraag, welke bij voormeld arrest van de Raad van 3 oktober 2011 werd afgesloten, nog tot 30 september 2015, oftewel bijna 4 jaar, heeft gewacht om middels een nieuwe, huidige derde asielaanvraag de beweerde ‘ware’ versie van zijn eerdere verblijfplaatsen, familiale situatie en vervolgingsproblemen/vrees uiteen te zetten. Dat verzoeker dusdanig laattijdig een nieuwe asielaanvraag indient en zijn asielverklaringen dermate heeft aangepast, roept ernstige twijfels op

aangaande de geloofwaardigheid van de huidige versie van zijn asielverklaringen, en ondermijnt op fundamentele wijze de ernst en geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

Uit het door verzoeker aangebrachte psychologisch verslag van 31 augustus 2016 en attest van Dr. L.D.S. d.d. 2 september 2016 blijkt overigens nergens/niet dat verzoeker ingevolge zijn psychische problemen niet in staat zou zijn om op coherente en consistente wijze verklaringen af te leggen en zijn vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar (algemene informatie omtrent) een algemene situatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit Paghman, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

Het door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde uittreksel uit het wachtregister en schrijven dienaangaande van een sociaal assistent d.d. 25 augustus 2016, wijzigen niets aan en werpen geen ander licht op hetgeen voorafgaat.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het

verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 oktober 2016, verwijst de raadvrouw van verzoekende partij naar haar aanvullende nota en licht haar raadvrouw toe dat verzoekende partij zich in een zeer precaire positie bevindt. Haar raadvrouw vervolgt, onder verwijzing naar medische attesten waaronder een medisch attest van de dokter van Fedasil, dat 3 tot 4 consultaties nodig waren om het relaas van verzoekende partij weer op te bouwen. Zij verklaart voorts dat verzoekende partij vergezeld was van een persoon van de VZW Medimmigrant, die verzoekende partij bijstaat. Er wordt verwezen naar het relaas dat verzoekende partij heeft aangehaald bij haar raadvrouw en gesteld dat verzoekende partij zeer in de war is. Verzoekende partij haar raadvrouw vraagt om de zaak terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek en waarheidsvinding aangezien verzoekende partij geen verklaringen kon afleggen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

4.2. De Raad wijzigt zijn standpunt van de beschikking.

De Raad stelt zich de vraag, gelet op en in het licht van de door de verzoekende partij neergelegde medische attesten waarin o.a. sprake is van een ernstige posttraumatische stressstoornis, in welke mate/hoe de summiere verklaringen van verzoekende partij afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken in aanmerking kunnen worden genomen om vast te stellen of zij al dan niet nieuwe elementen heeft ingediend die de kans aanzienlijk groter dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De Raad is van oordeel dat de verklaringen van verzoekende partij, en in het bijzonder de vastgestelde tegenstrijdigheden, moeten worden beoordeeld in het licht van haar psychologische problemen.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat een nader onderzoek van verzoekende partij haar asielaanvraag zich opdringt. Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd. De Raad verlaat zijn beschikking d.d. 5 oktober 2016.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 juni 2016 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS